

POC EUROPEES, MOLT ESPANYOLES

El resultat de les eleccions europees del passat diumenge, ofereix un panorama decebedor si es contempla des d'una perspectiva europeista i catalanista. Des de la perspectiva europeista, els resultats mostren una apatia generalitzada accentuant-se l'abstenció tradicional en unes eleccions europees, assenyalant la manca d'interès pels afers europeus. Encara pitjor, una part dels més motivats per anar a votar, ha estat per votar en contra de la Unió i millorar les posicions més ultradretanes i radicalment antieuropees. La encara molt més acentuada abstenció en les societats que acaben d'integrar-se a la Unió Europea, agreuja més encara el panorama, atès que són aquestes les que més i millor gaudiran políticament, socialment i econòmicament de la nova Europa fruit de l'ampliació.

L'apatia per les eleccions europees, s'explica també perquè aquestes continuen fent-se en clau de política domèstica, el que, des d'un punt de vista europeu, és totalment lamentable si es té en compte que el nou Parlament, simplement s'ha de pronunciar sobre el nou president de la Comissió Europea i la idoneïtat dels membres d'aquesta, el projecte de Constitució Europea i els fons europeus del període 2006-2013, en els que es decidiran el que poden rebre els nostres pagesos, els nostres joves, els nostres investigadors, les nostres institucions que actuen en l'àmbit de la cooperació, els recursos per millorar les infraestructures, el medi ambient, les millores dels centres urbans degradats o la lluita contra la marginalitat social. D'això no s'ha debatut res, s'ha aconseguit que la majoria de la població entengués que de l'únic que es tractava era si el resultat de les eleccions del 14 de març es consolidava entre el PP o el PSOE.

En clau interna, catalanista com la meva, a més d'europeista, aquestes eleccions també són decebedores. Ha guanyat la proposta espanyolista, amb els partits estatals fent *combregar amb rodes de molí*. Resulta que l'ara eurodiputat José/Pepe/José Borrell, està inclòs en la quota del PSC, però el veiem votar als seu col·legi electoral de Mahadahonda, o el cas del PPC, l'Alejo Vidal-Quadras, resident i militant del PP a Madrid.

Paralelament, els partits nacionalistes i autonomistes al Parlament, han retrocedit més enllà del que portava la reducció del nombre de diputats, que havia comptat amb més de nou en l'anterior legislatura. Ara no seran més de quatre. Un càstig molt dur acomboiat per l'estratègia dissortadament reixida del PP i el PSOE.

En el cas de Galeusca, que ha passat d'una representació de cinc diputats a tres, el resultat és encara més dolorós. CIU generosament, va renunciar al que era un resultat segur per seguir la seva representació tradicional als Països Catalans, per expressar la solidaritat amb els primers partits nacionalistes de Galícia i el País Basc, en la defensa dels ideals comuns, pel plé reconeixement dels drets de les nacions sense estat a la Unió Europea, en base a una tradició bastida ja que des dels anys vint i trenta del segle passat, per defensar-se del centralisme espanyol. Però el missatge nacionalista i europeista ha quedat desvirtuat i ofegat per una falsa bipolarització que ha distorsionat la nostra realitat i les propostes europees des d'una perspectiva autènticament nacionalista. Encara que amb aquest fons, si Galeusca assegura el tercer lloc en els resultats estatals, tindrà una veu ferma i fiable representant directament a la Unió Europea els tres principals partits nacionalistes de Galícia, Euzkadi i Catalunya.

Carles A. Gasòliba
Senador de CIU per Barcelona
Eurodiputat (1986-1994)